

Olga Pouperová

Rozhodnutí správního orgánu a jeho platnost

Pojem rozhodnutí ve smyslu správního řádu

Správní rozhodnutí je jednou z forem činnosti veřejné správy. Rozhodnutí ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) je jednostranný úkon, kterým správní orgán v konkrétním případě autoritativně upravuje právní poměry individuálně určených adresátů, stojících mimo organizační strukturu veřejné správy.

Byť se znak *normativnosti* obvykle spojuje pouze s předpisy (právními - tj. obecně závaznými, nebo interními) a tomu odpovídá i v doktríně uváděné dělení na akty normativní (abstraktní) a akty individuální, i u rozhodnutí je tento znak jistým způsobem přítomen. I v rozhodnutí je totiž jmenovitě určeným adresátům stanoveno pravidlo chování. Tím se rozhodnutí odlišuje od posudků, osvědčení, stanovisek či informačních úkonů. Při rozhodování správní orgán *konkrétní situaci* subsumuje pod abstraktně koncipované normy zakotvené v právních předpisech a *individuálně určeným adresátům* závazně stanovuje konkrétní práva a povinnosti. Pravidlo chování vyslovené rozhodnutím je tak ve srovnání s pravidly stanovenými právními předpisy konkretizováno a není uplatnitelné obecně.

Druhým podstatným znakem je, že správní rozhodnutí je vrchnostenskou, autoritativní formou činnosti (jinak by nebyla dána působnost správního řádu, srov. § 1 odst. 1 *in fine* a § 1 odst. 3 *správního řádu a contrario*), čímž se odlišuje od aktů fiskální veřejné správy (resp. právního jednání). Rozhodnutí je tedy jedním ze *způsobů* ve smyslu čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, jimiž se vykonává veřejná moc, platí tedy, že pravomoc vydat rozhodnutí musí být založena zákonem. Podstatou autoritativnosti rozhodnutí je, že ona úprava právních poměrů není závislá na vůli osob, o nichž se rozhoduje, na jejich subjektivních představách o tom, jak by jejich právní poměry měly být řešeny, a přesto je pro tyto osoby ve výsledku *závazná* a právně *vymahatelná*. Tyto osoby získávají postavení účastníků správního řízení (§ 27 správního řádu), jsou jim přiznána určitá procesní práva, případně stanoveny procesní povinnosti, čímž získávají možnost (případně povinnost) se procesně podílet na tvorbě rozhodnutí. Výsledek správního řízení (ono rozhodnutí a imperativ v něm obsažený) tedy sice není přímo závislý na vůli účastníka řízení, ale účastník řízení může rozhodnutí ovlivnit svou procesní aktivitou a tím, že uplatní svá procesní práva.

Třetím podstatným znakem je, že jde o akt s *externími účinky*, čímž se rozhodnutí odlišuje od interních aktů, pokynů a příkazů. Rozhodnutí není aktem vnitřního řízení veřejné správy (interní akt), nýbrž směřuje vně veřejné správy, vůči adresátům veřejné správy. U některých aktů může být na první pohled jejich externí charakter nejasný, může jít např. o akty jmenovací, akty, jimiž bylo odmítnuto jmenování do funkce, či akty, jimiž došlo k odvolání z funkce. U takových aktů může být sporné, zda jde o akt vnitřního řízení, případně zda jde o pracovněprávní úkon (na nějž se vztahuje výluka z působnosti správního řádu dle § 1 odst. 3) nebo autoritativní rozhodnutí o subjektivních právech adresáta (účastníka řízení).¹⁾

Od bezprostředních zásahů se rozhodnutí odlišuje tím, že jeho vydání předchází *formální proces* a musí být vyjádřeno v předepsané formě se *stanovenými náležitostmi*. Rozhodnutí správního orgánu jsou zásadně vydávána v rámci procesního postupu, který správní řád označuje jako správní řízení (§ 9 správního řádu). Výjimkou z toho jsou situace, kdy sám správní řád nebo zvláštní zákony upravují zjednodušený procesní režim.

Na správní řízení se ze správního řádu použijí obecná ustanovení části I., část II. správního řádu obsahuje systematickou obecnou úpravu správního řízení, část III. obsahuje úpravu specifických institutů, které ve správním řízení nemají univerzální použití. Část III. tak má povahu zvláštní úpravy ve vztahu k úpravě obsažené v části II. správního řádu, nicméně stále zůstává zachován vztah zvláštních zákonů a obecného správního řádu.

Terminologie správního řádu týkající se rozhodnutí je matoucí, neboť je třeba rozlišovat rozhodnutí v širším smyslu (obecný termín rozhodnutí jako formu činnosti veřejné správy s vlastnostmi, jak byly popsány výše) a rozhodnutí v užším smyslu (čímž je míněna kvalifikovaná forma rozhodnutí v rozlišování rozhodnutí a usnesení správních orgánů). Tato terminologická nejednoznačnost vznikla během legislativního procesu, když původní návrh správního řádu počítal s terminologií správní akt²⁾ (obecné označení pro individuální akt

---

¹⁾ Srov. např. k nejmenování děkana fakulty veřejné vysoké školy rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, sp. zn. 7 As 66/2010-119; k odvolání státního zástupce z funkce rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, sp. zn. 9 As 94/2008-77, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, sp. zn. 9 As 2/2009-59, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2009, sp. zn. 1 As 9/2009-86; nejmenování justičního čekatele soudcem, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2006, Aps 3/2005-35, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, sp. zn. 4 Ans 9/2007-197.

²⁾ Důvodová zpráva odkazuje na „některé zahraniční úpravy“, konkrétně jde zřejmě o právní úpravu německou, která výslovně pracuje s termínem správní akt. Ustanovení § 9 Verwaltungsverfahrensgesetz (VwVfG) definuje správní řízení (Verwaltungsverfahren) jako veřejnoprávní správní činnost úřadu zaměřenou na *vydání správního aktu* nebo uzavření veřejnoprávní smlouvy; na § 9 VwVfG pak navazuje ustanovení § 35 VwVfG, jež vymezuje správní akt („Verwaltungsakt“). Tím je podle § 35 věty první VwVfG každé opatření (Verfügung), rozhodnutí (Entscheidung) nebo jiné vrchnostenské opatření (Massnahme), které úřad učiní k úpravě poměrů v jednotlivém případě v oblasti

aplikace práva v konkrétní věci správním orgánem), který by byl vydán buď ve formě rozhodnutí, nebo ve formě usnesení.³⁾ Termín správní akt byl nakonec v přijaté podobě správního řádu nahrazen pojmem rozhodnutí, které tak má ve správním řádu dvojí význam a je třeba jej vykládat vždy v kontextu daného ustanovení správního řádu, zda se daná právní norma týká rozhodnutí v širším smyslu, nebo rozhodnutí v užším smyslu.

Vydání správního rozhodnutí

Termín *vydání rozhodnutí* používá § 9 správního řádu, který stanovuje, že „*správní řízení je postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí...*“, a dále s ním pak pracuje § 71 správního řádu, který stanovuje lhůty pro vydání rozhodnutí a okamžik vydání rozhodnutí také vymezuje.

Podle § 71 odst. 2 správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí *a) předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"*, *b) ústní vyhlášení, pokud má účinky oznámení (§ 72 odst. 1), c) vyvěšení veřejné vyhlášky, je-li doručováno podle § 25, d) poznamenání usnesení do spisu v případě, že se pouze poznamenává do spisu, nebo e) odeslání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí do datové schránky kontaktního místa veřejné správy k postupu podle § 19 odst. 3; na písemnosti se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"*⁴⁾

Vydání rozhodnutí předchází (faktické) vyhotovení rozhodnutí. Datum vyhotovení rozhodnutí i datum vydání rozhodnutí jsou formálními náležitostmi rozhodnutí správního orgánu (§ 69 odst. 1 a § 71 odst. 2 správního řádu).

Přesně určit okamžik vydání rozhodnutí je podstatné mj. z toho důvodu, že představuje předěl, do kterého má účastník právo navrhovat důkazy a činit jiné návrhy (§ 36 odst. 1 správního řádu), přičemž je zřejmé, že důkazy a jiné podklady se opatřují právě za účelem vydání rozhodnutí. Okamžik vydání rozhodnutí je pak rovněž rozhodný pro skutkový a právní stav, z něž správní orgán vychází (§ 96 odst. 2 správního řádu).

Výkladem pojmu vydání rozhodnutí se zabýval Nejvyšší správní soud také

---

veřejného práva s cílem vyvolat přímé právní účinky navenek. Podrobněji srov. KOPP, F., O. RAMSAUER, U.: *Verwaltungsverfahrensgesetz*, Verlag C. H. Beck, Mnichov, 2008, s. 542 a násl., nebo WOLFF, H. A. - DECKER, A.: *Verwaltungsgerichtsordnung (VwGO), Verwaltungsverfahrensgesetz (VwVfG) - Studienkommentar*, C. H. Beck, München, 2007, s. 646 a násl.

³⁾ Důvodová zpráva k vládnímu návrhu správního řádu (Odůvodnění hlavních principů navrhované právní úpravy), Parlament ČR, Poslanecká sněmovna 2002-2006, tisk 201/0, dostupné z <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=4&CT=201&CT1=0> (3. 4. 2018).

⁴⁾ Ustanovení se bez modifikace vztahuje i na případy, kdy rozhodnutí vydává správní orgán kolegiální. Výslovně to bylo potvrzeno např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 - 134, ve vztahu k Radě pro rozhlasové a televizní vysílání.

v kontextu předchozího správního řádu [zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)], který výslovně okamžik vydání správního rozhodnutí nedefinoval. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že i v případech, které spadají do časové působnosti předchozího správního řádu, je třeba okamžik vydání rozhodnutí chápat v obdobném smyslu, jak jej definuje správní řád současný. „Správní řízení je ... ovládáno zásadou rychlosti a hospodárnosti vyjádřenou v § 3 odst. 3 [zákona č. 71/1967 Sb.]. V souladu s § 49 [zákona č. 71/1967 Sb.] je správní orgán povinen rozhodnout v jednoduchých věcech bezodkladně, v ostatních případech do 30 dnů od zahájení řízení, přičemž u zvlášť složitých případů je tato lhůta prodloužena na 60 dnů. Pokud správní orgán nerozhodne v této lhůtě, byl oprávněn o této věci rozhodnout nadřízený orgán na základě § 50 [zákona č. 71/1967 Sb.] v rámci ochrany jednotlivce před nečinností správního orgánu. Jsou to v převážně většině právě budoucí adresáti správního rozhodnutí, kteří směřují podněty nadřízenému správnímu orgánu k zajištění ochrany před nečinností. Pokud by se pod pojmem „vydání“ rozhodnutí rozuměl okamžik jeho vyhotovení, podepsání a založení do spisu, aniž by bylo rozhodnutí vypraveno k doručení účastníkům řízení, pak by došlo k silnému oslabení efektivity výše popsaného mechanismu ochrany účastníků před nečinností správního orgánu. Byl by tak vyloučen přístup účastníků řízení k uvedeným prostředkům nápravy; účastníci by byli v krajním případě nuceni průběžně nahlížet do správního spisu za účelem zjišťování, zda a kdy bylo rozhodnutí vydáno. V neposlední řadě možno argumentovat též významem slova „vydat“, resp. „vydání“, v obecné češtině. V té má slovo „vydat“ význam „dát ze sebe“, „zevnitř ven“, resp. „vypravit ze sebe“, případně „uveřejnit“ nebo „vyhlásit“, což jsou vše významy spojené s pohybem „zevnitř ven“, jakkoliv neimplikují dosažení adresáta vydání (srov. Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost, 4. vydání, Praha, Academia 2007, str. 505). Výraz „vydat rozhodnutí“ navíc implikuje úkon ve vztahu k někomu, tedy k adresátovi rozhodnutí, protože nepostačí pouhý úkon uvnitř úřadu. ... Nejvyšší správní soud proto zaujal ... právní názor, že správný je závěr, podle něhož o vydání správního rozhodnutí, které se nevyhlašuje, nelze mluvit, pokud rozhodnutí doposud nebylo učiněno navenek vůči svým adresátům. Nejvyšší správní soud jen na okraj podotýká, že zákon pochopitelně může tuto otázku upravit odlišně [...]“⁵⁾

Závaznost správního rozhodnutí pro správní orgán, jež rozhodnutí vydal; platnost správního rozhodnutí

Vycházím dále z toho, že od vydání rozhodnutí se rovněž odvozuje okamžik, kdy je správní orgán rozhodnutím sám vázán (jak bude odůvodněno níže) a vydané rozhodnutí již může změnit nebo zrušit pouze zákonem stanovenou procedurou (např. v odvolacím či přezkumném řízení nebo opravou podle § 70 správního řádu).

Je však zřejmé, že nelze v této souvislosti hovořit o tom, že okamžikem vydání správního rozhodnutí nabývá vlastnosti nezměnitelnosti

---

⁵⁾ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 Ans 2/2008-52.

či nezrušitelnosti. Vlastnosti nezměnitelnosti a nezrušitelnosti rozhodnutí správního orgánu jsou totiž spojovány až s *právní mocí* (§ 73 odst. 1 správního řádu), kdy se rozhodnutí stává závazné pro všechny účastníky správního řízení, v němž bylo rozhodnutí vydáno, a taktéž pro všechny správní orgány (§ 73 odst. 2 správního řádu). V mezidobí od vydání správního rozhodnutí do nabytí právní moci může být rozhodnutí změněno nebo zrušeno na základě odvolání, případně jiných (řádných) opravných prostředků.⁶⁾

A i po právní moci je nezměnitelnost a nezrušitelnost jen relativní, neboť i po právní moci může být rozhodnutí, byť v omezených, zákonem stanovených případech, zrušeno nebo změněno na základě mimořádných opravných prostředků, případně na základě prostředků dozorcích,^{7), 8)} konkrétně v přezkumném řízení.

Závaznost aktu pro orgán, který akt vydal, je ve vztahu k veřejnoprávním aktům obecně obvykle spojována (resp. spíše ztotožňována) s *platností* aktu.

U právního předpisu literatura obvykle uvádí, že právní předpis je okamžikem platnosti závazný pro normotvorbu a změněn nebo zrušen může být jen právním předpisem stejné nebo vyšší právní síly.⁹⁾ Teprve až

---

⁶⁾ K pojmu řádné opravné prostředky srov. MATES, P., KOPECKÝ, M.: *Řádné opravné prostředky ve správním řízení (podle správního řádu a stavebního zákona)*. Praha: Leges, 2015, s. 14. A k pojmu opravné prostředky zejména v kontrapozici k tzv. dozorcím prostředkům srov. také SLÁDEČEK, V.: *Obecné správní právo*. 3. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2013, s. 146-148.

⁷⁾ MATES, P., KOPECKÝ, M.: *Řádné opravné prostředky ve správním řízení (podle správního řádu a stavebního zákona)*. Praha: Leges, 2015, s. 14. Srov. také SLÁDEČEK, V.: *Obecné správní právo*. 3. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2013, s. 146-148.

⁸⁾ POTĚŠIL, L.: *Mimořádné opravné a dozorcí prostředky*. In SKULOVÁ, S., POTĚŠIL, L. a kol.: *Prostředky ochrany subjektivních práv ve veřejné správě - jejich systém a efektivnost*. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 180 a násl.

⁹⁾ V. Knapp k tomu uvádí: „*Platností právní normy se rozumí skutečnost, že se stala součástí českého právního řádu. To znamená, že měla-li být nyní změněna nebo zrušena, muselo by se to stát její novelizací resp. derogací provedenou zákonným procesem a právní normou stejné nebo vyšší právní síly.*“ (KNAPP, V.: *Teorie práva*, Praha: C. H. Beck, 1995, s. 163). Obdobně je platnost definována ve Slovníku českého práva: „*Platný právní předpis je již součástí právního řádu a nelze jej změnit, ledaže by proces navržení, projednání, schválení a vyhlášení proběhl znovu.*“ (MADAR, Z. a kol.: *Slovník českého práva*, 2. vyd., Praha: Linde, 1999, s. 951). Nebo v Právnickém slovníku: „*Platnost právního předpisu je platnost zákona a jiného právního předpisu spočívající v jeho normativní existenci. Platný právní předpis je součástí právního řádu. Jeho platnost začíná dnem vyhlášení, a není-li předem omezena, končí jeho derogací předpisem stejné nebo vyšší právní síly.*“ (Hendrych, D. a kol.: *Právní slovník*, 2. vyd., Praha: C. H. Beck, s. 624. Obdobně také HARVÁNEK, J. a kol.: *Právní teorie*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2013, s. 179 s odkazem na PROCHÁZKA, A.: *Základy práva intertemporálního*. Brno: Barvič a Novotný, 1928, s. 20).

okamžikem účinnosti, jež je spojena s uplynutím tzv. legisvakační doby,¹⁰⁾ nastává závaznost pro adresáty¹¹⁾ (tj. v případě právního předpisu *obecná závaznost*¹²⁾).

Součástí právního řádu se však právní předpis stává v okamžiku vyhlášení, tj. v okamžiku publikace zákonem předvídaným způsobem,¹³⁾ a je otázkou, jestli závaznost pro orgán, který právní předpis vydal, nenastává již dříve, a to konkrétně okamžikem, kdy byl ukončen schvalovací proces. Pokud je učiněn poslední krok schvalovacího procesu právního předpisu orgánem, který k tomu má zákonem stanovenou pravomoc, z ničeho nevyplývá, že by mohl být schvalovací proces znovu otevřen a právní předpis znovu schvalován, třeba v pozměněné podobě, byť ještě nebyl publikován, a tudíž ještě podle práva není platný. Z praktického pohledu je to obzvlášť zřejmé u právních předpisů, které schvalují orgány kolegiální, a u zákonů, u nichž se na legislativním procesu postupně podílí více orgánů (čl. 41 a násl. Ústavy ČR).

Rovněž pokud jde o správní rozhodnutí, někteří autoři správně právní doktríny spojují vázanost správního orgánu rozhodnutím, jež vydal, s okamžikem platnosti. V. Sládeček uvádí: „*Platnost správního aktu nastává okamžikem, kdy byl projev vůle správního úřadu učiněn v předepsané formě vůči adresátům, tj. zpravidla doručen do vlastních rukou. ... Od okamžiku platnosti je správní úřad správním aktem vázán.*“¹⁴⁾ Odkazuje přitom na J. Stašu, který píše: „*Správní akt je platný, jakmile správní úřad učiní projev vůle, který je jeho obsahem, navenek vůči adresátům. K platnosti nestačí, že správní orgán formuloval svoji vůli, ale dosud ji navenek neprojevil (srov. např. u správního aktu, který nebyl ústně vyhlášen a jehož písemné vyhotovení nebylo ještě vypraveno.*“^{15),16)} Je však otázkou, zda

---

¹⁰⁾ Pro zákony a sekundární právní předpisy s celostátní územní působností srov. § 3 odst. 3 zákona o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, pro sekundární právní předpisy vydávané orgány obcí srov. § 12 odst. 2 zákona o obcích, pro sekundární právní předpisy vydávané orgány krajů srov. § 8 odst. 4 a 5 zákona o krajích.

¹¹⁾ MADAR, Z. a kol.: *Slovník českého práva*, 2. vyd., Praha: Linde, 1999, s. 951 nebo GERLOCH, A.: *Teorie práva*. 6. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2013, s. 89.

¹²⁾ K obecné závaznosti viz např. PROCHÁZKA, R., KÁČER, M.: *Teória práva*. Bratislava: C. H. Beck, 2013, s. 205.

¹³⁾ Pro zákony a sekundární právní předpisy s celostátní územní působností srov. § 3 odst. 1 zákona o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, pro sekundární právní předpisy vydávané orgány obcí srov. § 12 odst. 1 zákona o obcích, pro sekundární právní předpisy vydávané orgány krajů srov. § 8 odst. 2 zákona o krajích.

¹⁴⁾ SLÁDEČEK, V.: *Obecné správní právo*. 3. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2013, s. 123.

¹⁵⁾ STAŠA, J.: Správní akty. In: HENDRYCH, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 218.

¹⁶⁾ Je třeba pro úplnost dodat, že termín správní akt oba autoři používají jako synonymum pro správní rozhodnutí, nikoli ve smyslu správního úkonu, úkonu správního orgánu, jež může být členěn na akty obecné a individuální (jak to činí např. PRŮCHA, P.: *Správní právo - obecná část*. 8. vyd. Brno - Plzeň: Doplněk - Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2012, s. 271 a násl.), a že s ohledem na zákonné vymezení v § 1 odst. 1 správního řádu je zde na místě používat termínu správní orgán, nikoli správní úřad, neboť nejen správní úřady mohou vydávat správní rozhodnutí ve smyslu správního řádu. Srov. POUPEŘOVÁ, O.: Pravomoc a působnost správních orgánů. In: RAJCHL, J. a kol.: *Správní řád 10 let v akci*.

citovaný odkaz na J. Stašu skutečně zcela odpovídá tomu, co tvrdí V. Sládeček. Oba autoři sice spojují platnost s projevením vůle navenek vůči adresátovi, ovšem zatímco V. Sládeček za tento projev zřejmě považuje (až) doručení adresátovi, J. Staša zmiňuje vypravení.

Otázkou, kdy je správní orgán vázán rozhodnutím, které vydal, řešil také Nejvyšší správní soud. Podle jeho rozsudku č. j. 6 Azs 50/2003 - 89 je správní rozhodnutí, jež se doručuje, pro správní orgán závazné (až) okamžikem doručení účastníkovi správního řízení, přičemž to soud označil za obecný právní princip: „*Správní řád neobsahuje úpravu, od jakého okamžiku je správní orgán vázán svým rozhodnutím. Příslušná úprava je však pravidelnou součástí procesních předpisů (srov. § 156 odst. 3, § 170 o. s. ř.; § 55 odst. 2 s. ř. s.). Podle těchto ustanovení je soud zásadně vázán svým rozhodnutím, jakmile je vyhlášen; nedochází-li k vyhlášení, jakmile bylo doručeno, a není-li třeba doručovat, jakmile bylo vyhotoven. Při posuzování postupu správního orgánu bylo třeba použít analogii práva a tedy v daném případě aplikovat obecný právní princip, který vyplývá z výše uvedených ustanovení. V daném rozhodnutí se jednalo o rozhodnutí o azylu, které se doručuje (viz § 24 odst. 1 zákona o azylu), neboli správní orgán jím byl vázán až od okamžiku doručení stěžovateli. Byl proto povinen se s předloženými doklady vypořádat, bez ohledu na to, zda jeho rozhodnutí již bylo vyhotoven a zda doklady měly vliv na posouzení splnění podmínek pro udělení azylu či nikoliv. Z hlediska procesní ekonomie je však správní orgán povinen zohlednit tyto doklady v samotném rozhodnutí jen, měly-li by vliv na rozhodnutí ve věci.*“¹⁷⁾ Nejvyšší správní soud zde sice explicitně účinek vůči správnímu orgánu nespojoval s vlastností platnosti rozhodnutí, z citované části odůvodnění se však zdá, že soud ztotožnil okamžik vyhotovení rozhodnutí a vydání rozhodnutí.

V rozhodnutí č. j. 7 As 23/2011-82 již Nejvyšší správní soud prezentoval právní názor jiný. V tomto případě Nejvyšší správní soud odlišil vyhotovení správního rozhodnutí od vydání správního rozhodnutí a dospěl k závěru, že vázán rozhodnutím je správní orgán od okamžiku vydání rozhodnutí. „*Formální náležitosti rozhodnutí především osvědčují, že rozhodnutí je aktem vrchnostenské aplikace práva orgánem veřejné moci. Datum vyhotovení je jednou z takových formálních náležitostí písemného vyhotovení rozhodnutí. Jeho smyslem a účelem je ukázat, ve kterém okamžiku se „pro domo“ (tedy uvnitř správního orgánu a pro jeho vnitřní účely) fakticky završil rozhodovací proces správního orgánu, tj. kdy byly zformulovány názory na skutkové a právní otázky, jež jsou předmětem správního rozhodnutí do jeho textu. Význam data vyhotovení rozhodnutí je však výrazně menší než význam data jeho vydání. ... Teprve vydání rozhodnutí má totiž účinky vně správního orgánu v tom smyslu, že jím je správní orgán dále zásadně vázán. [...]*“¹⁸⁾

Praha: Univerzita Karlova, Právnická fakulta - nakladatelství Eva Rozkotová, 2016, s. 73 a násl.

¹⁷⁾ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89 (zvýraznila autorka).

¹⁸⁾ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011-82 (zvýraznila autorka).

V rozsudku č. j. 10 As 229/2014-41 pak Nejvyšší správní soud spojuje s vydáním rozhodnutí správním orgánem právě platnost správního rozhodnutí; platnost vymezuje jako „vlastnost, které správní akt - byl-li vydán řádným postupem - nabývá v okamžiku svého vydání“.¹⁹⁾

Jak již bylo uvedeno, správní řád explicitně okamžik, od něhož je správní orgán rozhodnutím, které vydal, vázán, neupravuje a s pojmem platnosti rozhodnutí s výjimkou § 101 písm. c) nepracuje. Ustanovení § 101 písm. c) správního řádu upravuje jeden z případů, kdy lze vydat nové rozhodnutí, „jestliže nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změni dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti nebo dodatečně povolí plnění ve splátkách, popřípadě po částech; zkrácení doby platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůty ke splnění povinnosti je možné pouze tehdy, stanoví-li tuto možnost zákon.“ Jak uvádí v rozsudku č. j. 10 As 229/2014-41 Nejvyšší správní soud, v tomto ustanovení zřejmě zákonodárce pojem platnost použil pro vyjádření souhrnu právních důsledků správního aktu, který již byl vyhotoven, vydán, oznámen, nabyt právní moci a třeba i vyvolával právní účinky. Není však úplně jasné, jaký je vztah těchto právních důsledků k právním důsledkům, které jsou shrnuty pod pojmem „účinnost“. Oba pojmy jsou také v ustanovení použity ve dvojici („doba platnosti“ a „doba účinnosti“), zřejmě jako pojmy obsahově blízké, možná dokonce jako synonyma.²⁰⁾

Ze zvláštního zákona lze uvést příklad použití pojmu platnost ze stavebního zákona. Podle § 96a odst. 6 stavebního zákona²¹⁾ „Společný souhlas nabývá právních účinků dnem doručení stavebníkovi. Platí po dobu 2 let ode dne jeho vydání. Nepozbývá však platnosti, pokud v této době bylo s ohlášeným stavebním záměrem započato.“ Podle Nejvyššího správního soudu toto ustanovení znamená, že stavebník může od okamžiku doručení začít provádět zamýšlenou stavbu; jestliže však nezačne stavět do dvou let od vydání společného souhlasu, nemůže na základě tohoto souhlasu už stavět nikdy.²²⁾ Použití různých pojmů („platnost“ versus „účinnost“, resp. „účinky“) pro zrcadlově si odpovídající okamžiky (když *nabytí právních účinků* má znamenat: „od tohoto okamžiku může stavebník stavět“ a *pozbytí platnosti* má znamenat: „po tomto okamžiku už nemůže stavebník stavět“) a na ně navázané vlastnosti je zjevně matoucí. Ukazuje, že obsah pojmu platnost není zcela jasný ani legislativcům, což pochopitelně vede k nejednoznačnostem při výkladu. V obdobném smyslu

¹⁹⁾ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, čj. 10 As 229/2014-41, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3367/2016.

²⁰⁾ Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, čj. 10 As 229/2014-41, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3367/2016.

²¹⁾ Příklad je uváděn s vědomím, že souhlasy dle stavebního zákona pro účely žaloby ve správním soudnictví nejsou považovány za rozhodnutí, viz výše, ustanovení je však uvedeno, neboť v obdobném smyslu stavební zákon používá pojem platnost ve vztahu ke stavebnímu povolení, které již je správním rozhodnutím, jak z materiálního, tak z formálního hlediska.

²²⁾ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, čj. 10 As 229/2014-41, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3367/2016.

pak stavební zákon používá pojem platnost v § 115 odst. 4, který se vztahuje ke stavebnímu povolení a podle nějž: „*Stavební povolení pozbývá platnosti, jestliže stavba nebyla zahájena do 2 let ode dne, kdy nabylo právní moci. Dobu platnosti stavebního povolení může stavební úřad prodloužit na odůvodněnou žádost stavebníka podanou před jejím uplynutím. Podáním žádosti se staví běh lhůty platnosti stavebního povolení. Na řízení o prodloužení lhůty platnosti stavebního povolení se vztahují přiměřeně ustanovení o stavebním řízení. Stavební povolení pozbývá platnosti též dnem, kdy stavební úřad obdrží oznámení stavebníka o tom, že od provedení svého záměru upouští; to neplatí, jestliže již stavba byla zahájena.*“²³⁾

Soukromé právo termín platnost používá rovněž, ani občanský zákoník však okamžik platnosti (zde právního jednání) nevymezuje. Občanský zákoník výslovně upravuje princip, že na právní jednání je třeba hledět spíše jako na platné než neplatné, a dále upravuje neplatnost právního jednání (důvody neplatnosti, následky neplatnosti atd., § 574 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku).

Domnívám se, že v případě správního rozhodnutí musíme o okamžiku, kdy se rozhodnutí stává pro správní orgán, jenž rozhodnutí vydal, závazné, uvažovat se stejnou logikou jako u právního předpisu. *Správní rozhodnutí tedy bude pro správní orgán závazné*, jakmile je ukončen zákonem upravený rozhodovací proces, proces „schvalování“ aktu, ovšem již s účinky, resp. projevem navenek, přičemž k tomu v případě správního rozhodování dochází *právě v okamžiku vydání správního rozhodnutí* dle § 71 odst. 2 správního řádu. Správní orgán provede úkon směřující k tomu, že rozhodnutí již pustí ze své vnitřní sféry, tj. vydá (v protikladu k vyhotovení). Souhlasím tedy s právním názorem Nejvyššího správního soudu v druhém citovaném rozsudku, č. j. 7 As 23/2011-82.

Rozhodnutí musí být pro správní orgán závazné právě okamžikem vydání rozhodnutí, neboť předáním písemného vyhotovení k doručení nebo vypravením jiným způsobem, se rozhodnutí dostává ze sféry příslušného správního orgánu a správní orgán už na něm nemůže nic změnit. I v případě, že by se rozhodnutí během doručování ztratilo (což je argument, který občas zaznívá), neznamená to, že rozhodnutí nebylo vydáno (okamžik vydání správní řád jednoznačně definuje, a ten tedy rozporovat nelze), ani že jím správní orgán není vázán a že by jej mohl měnit. Písemné vyhotovení rozhodnutí s příslušnými náležitostmi (§ 68, § 69 správního řádu) je již založeno ve spise (§ 17 odst. 1 správního řádu), tedy existuje, a je známo, v jaké podobě existuje, a v případě, že by se během doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (či jiným způsobem) ztratilo, může být doručováno znovu v podobě, v jaké bylo vydáno.

---

²³⁾ Samostatnou otázkou k rozboru by pak mohl být výklad spojení „doba platnosti“ versus „lhůta platnosti“, jež jsou v tomto ustanovení použita.

Pokud by okamžik, od něž je správní orgán svým rozhodnutím vázán, měl být určován okamžikem doručení, pak například při doručování veřejnou vyhláškou dle § 25 správního řádu by to znamenalo, že vázán je svým rozhodnutím správní orgán až patnáctým dnem po vyvěšení (§ 25 odst. 2 *in fine* správního řádu) a v mezidobí od vyvěšení do dne, kdy se rozhodnutí považuje za doručené, správní orgán svým rozhodnutím vázán není. Výklad vedoucí k takovému závěru by byl zjevně absurdní. A zjevně nelze ani připustit takový výklad, podle něž by okamžik, odkdy je správní orgán svým rozhodnutím vázán, závisel na způsobu doručení a měl by nastávat jindy u doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, policejního orgánu či obecní policie a u doručování veřejnou vyhláškou.

Pokud jde o platnost rozhodnutí správního orgánu, tak rovněž obdobně jako u právních předpisů dle mého názoru není okamžik, kdy se rozhodnutí stává pro správní orgán, jež rozhodnutí vydal, závazným, totožný s okamžikem nabytí platnosti. Účinek závaznosti vůči správnímu orgánu, jak bylo argumentováno, nastává vydáním rozhodnutí, zatímco *platnost* dle mého názoru až oznámením rozhodnutí, resp. jeho doručením, jestliže se rozhodnutí podle příslušné zákonné úpravy doručuje.

Teorie práva platnost právního úkonu (právního jednání) ztotožňuje s bezvadností (perfektností). Právní úkon (právní jednání) je přitom perfektní, jestliže je odrazem svobodné, vážné a neomylné vůle, která byla provedena způsobem, z něhož je zřejmé, jaký právní následek má být tímto úkonem dosažen (určitost), dá se spolehlivě zjistit jeho obsah (srozumitelnost) a splňuje i předepsanou formu (je-li předepsána), vykonal ho subjekt, který má pro daný typ právního úkonu (právního jednání) způsobilost, a předmětem úkonu je jednání, které je fyzicky možné a právo ho dovoluje.²⁴⁾ Ve zkratce, platnost tedy nastává, jsou-li splněny všechny předepsané právní náležitosti právního jednání. S nedostatky v prvcích právního jednání právo spojuje určité následky, jimiž může být absolutní či relativní neplatnost.²⁵⁾

Z uvedeného vymezení platnosti lze vyjít i v rámci veřejného práva, byť české pozitivní právo ani doktrína správního práva v souvislosti s veřejnoprávními akty obecně, ani s rozhodnutími konkrétně nepoužívá termíny absolutní či relativní neplatnost,²⁶⁾ nýbrž správní rozhodnutí může trpět vadou nicotnosti (která v zásadě odpovídá absolutní neplatnosti, viz také dále), nezákonnosti či věcné nesprávnosti.²⁷⁾

---

²⁴⁾ PROCHÁZKA, R., KÁČER, M.: *Teória práva*. Bratislava: C. H. Beck, 2013, s. 269-270.

²⁵⁾ MELZER, F.: Neplatnost právního jednání. In MELZER, F., TĚGL, P. a kol.: *Občanský zákoník - velký komentář. Svazek III. § 419-654*. Praha: Leges, 2014, s. 695 a násl.

²⁶⁾ KOPP, F., O., RAMSAUER, U.: *Verwaltungsverfahrensgesetz. Kommentar*. 10. vydání, München: C. H. Beck, s. 797 a násl.

²⁷⁾ K typologickému přehledu vad správního rozhodnutí srov. STAŠA, J.: *Správní akty*. In: HENDRYCH, D. a kol.: *Správní právo. Obecná část*. 8. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, s. 210 a násl.

Je-li odpověď na otázku, kterým okamžikem správní rozhodnutí nabývá platnosti, nejasná, pak zjevně existuje spor o to, co jsou předepsané náležitosti správního aktu,²⁸⁾ respektive zda k takovým náležitostem patří i oznámení rozhodnutí účastníkům. Tento spor má i praktický, nejen akademický rozměr, především u správních rozhodnutí, jež nejsou vyhlášována ústně, u nichž mezi vyhlášením a doručením dochází k časové prodlevě.

Otázkou, zda platnost nastává vypravením rozhodnutí (vydáním), nebo až oznámením (resp. doručením, doručuje-li se) adresátovi, se zabývala již judikatura prvorepublikového Nejvyššího správního soudu. Přiklonila se k názoru, že platnost (tj. perfektnost rozhodnutí) nastává až doručením adresátovi. „Dokud úřední rozhodnutí, dotýkající se zájmů strany, nebylo straně sděleno, nelze proti straně mluvit o rozhodnutí.“²⁹⁾ Za okamžik sdělení je třeba přitom podle současné úpravy považovat oznámení, které se skutečně doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením (§ 72 odst. 1 věta první správního řádu).³⁰⁾ V případě, že je účastníků více, pak by mělo jít o okamžik doručení prvnímu z adresátů.

J. Boguszak uvádí, že předpoklad platnosti nahrazuje kritérium pravdivosti.³¹⁾ U správních rozhodnutí v tomto kontextu hovoříme o presumpci pravosti a správnosti,³²⁾ jež je spojována mj. se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře (§ 2 odst. 3 správního řádu).³³⁾ Správní rozhodnutí je veřejnou listinou, jíž považujeme za pravou (vydanou orgánem, který k jeho vydání měl pravomoc a vydal jej v mezích své působnosti, resp. příslušnosti), není-li prokázán opak, a její obsah za správný (pravdivý, souladný se skutkovým stavem i právem), není-li rozhodnutí jako věcně nesprávné změněno či jako nezákonné (v rozporu s právem³⁴⁾) zrušeno. Tato presumpce však nesvědčí rozhodnutím, která jsou nicotná.³⁵⁾ Podle doktríny jsou nicotná ta rozhodnutí,

---

²⁸⁾ Náležitosti správních aktů lze členit na náležitosti kompetenční, obsahové a procedurální. Podrobněji srov. HENDRYCH, D. a kol.: *Správní právo. Obecná část*. 8. vydání, Praha, C. H. Beck, 2012, s. 204 a násl. K náležitostem správního rozhodnutí srov. Také SKULOVÁ, S. a kol.: *Správní právo procesní*. Plzeň, Aleš Čeněk, 2008, s. 211 a násl.

²⁹⁾ Boh. A 2740/23, nález NSS ze dne 8. 10. 1923 č. 13525, publ. jako Boh. adm. 2740/23, cit. dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 Ans 2/2008-52, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí NSS 1626/2008.

³⁰⁾ Obdobně STAŠA, J.: *Správní akty*. In: HENDRYCH, D. a kol.: *Správní právo. Obecná část*. 8. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, s. 218.

³¹⁾ BOGUSZAK, J., ČAPEK, J., VEVERKA, V.: *Základy teorie práva a právní filozofie*. Praha: Codex, 1996, s. 247.

³²⁾ K presumpci správnosti srov. např. STAŠA, J. In HENDRYCH, D. a kol.: *Správní právo. Obecná část*. 8. vydání, Praha, C. H. Beck, 2012, s. 212.

³³⁾ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 6 As 45/2005 - 188; nález ÚS ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01.

³⁴⁾ S ohledem na základní zásadu činnosti správních orgánů dle § 2 odst. 1 správního řádu je třeba zásadu zákonnosti a zákonnost správního rozhodnutí třeba vnímat jako soulad s veškerým právním řádem, včetně právních předpisů sekundárních. Srov. také § 89 odst. 2, § 90 a § 94 správního řádu.

³⁵⁾ Rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96.

která trpí vadami tak závažnými, že již vůbec nelze o rozhodnutí hovořit a vady a jejich závažnost je každému zřejmá.³⁶⁾ V praxi však hranice mezi nezákonností a nicotností tak zjevná být nemusí³⁷⁾ a často může být složité rozlišit, zda je rozhodnutí jen „obyčejně nezákonné“, nebo jde o „nezákonnost kvalifikovanou“, která již zakládá důvod nicotnosti.³⁸⁾

Vydeme-li z obecného právně-teoretického vymezení termínu platnost, pak perfektním se správní rozhodnutí nepochybně stává až oznámením adresátovi, tj. v případě, kdy se rozhodnutí dle zákona doručuje do vlastních rukou (§ 19 odst. 5 a 6 správního řádu), až okamžikem takového doručení. Oznámení rozhodnutí adresátovi totiž nepochybně představuje jednu z podstatných procesních náležitostí správního rozhodnutí. Oznámení správního rozhodnutí adresátům patří k významným procesním právům účastníka správního řízení a bez oznámení rozhodnutí, to znamená bez toho, aby se účastník řízení oficiálním, zákonem stanoveným způsobem dozvěděl, jak bylo ve věci, jež se bezprostředně dotýká jeho práv, rozhodnuto, by ostatní procesní práva účastníka správního řízení postrádala smysl. Formálně pak závěr, že oznámení rozhodnutí je náležitostí správního rozhodnutí, vyplývá i ze systematiky správního řádu, v němž jsou ustanovení § 67 - 72 nadepsána jako „Náležitosti rozhodnutí“, přičemž oznamování rozhodnutí je upraveno v § 72 správního řádu.

Platnost správního rozhodnutí je předpokladem pro to, aby správní rozhodnutí mohlo mít účinky na právní poměry (hmotněprávní nebo procesněprávní) určených jednotlivců. Závažnost rozhodnutí správního orgánu pro účastníky se bude odvozovat až od právní moci rozhodnutí, přičemž ovšem pro okamžik, kdy nastává právní moc, je podstatný právě okamžik oznámení adresátovi, tj. okamžik platnosti. Závažnost rozhodnutí pro účastníky řízení (tj. rozhodnutí zavazuje či opravňuje účastníky) je spojena rovněž s účinností rozhodnutí. Účinnost přitom znamená, že výrok rozhodnutí již způsobuje právem předpokládané a správním orgánem zamýšlené právní účinky, tedy naplňuje se normativní charakter rozhodnutí. Platné a účinné se rozhodnutí stává s tím obsahem, jak bylo oznámeno, a zůstává platné a účinné tak dlouho a v tom rozsahu, dokud není zrušeno nebo plynutím času nebo jiným způsobem naplněno či vyprázdněno.³⁹⁾ Jak již bylo naznačeno, platnost a účinnost přitom zásadně (s výjimkou správních aktů nicotných) nastává bez ohledu na to, zda normativní obsah správního rozhodnutí odpovídá normám daným právními předpisy.

³⁶⁾ Obdobně k presumpci správnosti srov. např. STAŠA, J. In HENDRYCH, D. a kol.: *Správní právo. Obecná část*. 8. vydání, Praha, C. H. Beck, 2012, s. 213.

³⁷⁾ Srov. např. RAJCHL, J. In RAJCHL, J. a kol.: *Správní řád 10 let v akci*. Praha: Univerzita Karlova, Právnická fakulta - nakladatelství Eva Rozkotová, 2016, s. 157 a násl.

³⁸⁾ Otázka rozlišení nezákonnosti a nicotnosti dalece přesahuje téma i rozsahové možnosti tohoto článku, proto jen odkazuji např. na FRUMAROVÁ, K.: *Nicotnost správního rozhodnutí*. Praha: Leges, 2014, zejména s. 30 a násl. a s. 69 a násl.

³⁹⁾ KOPP, F., O. RAMSAUER, U.: *Verwaltungsverfahrensgesetz*, Verlag C. H. Beck, Mnichov, 2008, s. 793.

Účinnost nastává zásadně společně s právní mocí. Vykonatelnost pak bude nastávat buď ve stejný den jako právní moc (u rozhodnutí deklaratorních a rozhodnutí konstitutivních, které však nezakládají *povinnost* něco konat), nebo později (v případě rozhodnutí, která ukládají povinnost něco konat, běží tzv. pariční lhůta, v níž musí být povinnost uložená rozhodnutí splněna). Je-li podán opravný prostředek, který způsobuje odkladný účinek, odkládá se právní moc a vykonatelnost rozhodnutí. Rozhodnutí tedy formálně existuje a je i platné, ve sféře účastníků řízení však ještě nezpůsobuje zamýšlené právní účinky a účastník řízení „je stále ve fázi jakoby před vydáním rozhodnutí“⁴⁰⁾. Pokud účinnost a vykonatelnost předchází právní moci rozhodnutí, jde o výjimku, která musí být založena zákonem (srov. např. § 39j či § 39i odst. 1 ve spojení s § 39h odst. 4 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění).

Závěr

V odborné literatuře se řeší především spor o to, *kdy* se správní rozhodnutí stává platným. Jak je ale z uvedeného přehledu doktrinárních názorů i právních názorů z rozhodovací praxe správních soudů zjevné, podstata sporu spočívá v tom, *co* vlastně platnost správního rozhodnutí znamená, zda nebo s jakými právními účinky má být spojena, resp. zda platnost vyjadřuje, že od tohoto okamžiku je správní orgán již svým rozhodnutím vázán, nebo zda tento účinek vůči správnímu orgánu s okamžikem platnosti totožný není a nastává jindy.

Měla-li by platnost znamenat, že správní orgán je již správním rozhodnutím, které vydal, sám vázán, pak by platnost muselo rozhodnutí správního orgánu nabývat svým vydáním, tj. vypravením.

Jak však bylo argumentováno, vázanost správního orgánu rozhodnutím, které správní orgán vydal, není (stejně jako u právních předpisů, jež platností nabývají formální publikací) ztotožněna s okamžikem nabytí platnosti, ale nastává právě vydáním správního rozhodnutí, zatímco platnost správního rozhodnutí nastává až oznámením rozhodnutí adresátovi.

Závazné je správní rozhodnutí pro správní orgán, jakmile je ukončen zákonem upravený rozhodovací proces, jakmile rozhodnutí pustí ze své vnitřní sféry, tj. vydá (v protikladu k vyhotovení, které má účinky právě jen „pro domo“). Předáním písemného vyhotovení k doručení nebo vypravením jiným způsobem, se rozhodnutí dostává ze sféry příslušného správního orgánu a správní orgán už na něm nemůže nic změnit. Písemné vyhotovení rozhodnutí s příslušnými náležitostmi je již v té době založeno ve spise, tedy existuje v právně relevantní podobě. Platnost (veřejnoprávního aktu stejně jako právního jednání) má vyjadřovat, že akt/právní jednání splňuje všechny právem stanovené požadavky či náležitosti, a je tedy perfektní. Perfektním se přitom správní rozhodnutí stává až oznámením adresátovi, tj. v případě, kdy se

---

⁴⁰⁾ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28.

rozhodnutí dle zákona doručuje do vlastních rukou, až okamžikem takového doručení, nikoli již vypravením. Oznámení rozhodnutí adresátovi totiž nepochybně představuje jednu z podstatných procesních náležitostí správního rozhodnutí. Oznámení správního rozhodnutí adresátům je jedním z významných procesních práv účastníka správního řízení, bez něž by ostatní procesní práva účastníka správního řízení pozbyla svého významu, a oznámení správního rozhodnutí účastníkům jako náležitost správního rozhodnutí označuje i sám správní řád.

Platnost správního rozhodnutí tedy má být předpokladem pro to, aby správní rozhodnutí mohlo mít účinky na hmotněprávní nebo procesněprávní postavení individuálně určených adresátů rozhodnutí. Od okamžiku platnosti již správní rozhodnutí působí ve sféře účastníků řízení (např. počíná běžet lhůta pro podání opravného prostředku), byť prozatím bez faktických účinků na hmotněprávní vztahy - rozhodnutí zatím ještě není závazné, ani vymahatelné. Závaznost rozhodnutí správního orgánu pro účastníky se bude odvozovat až od právní moci rozhodnutí, přičemž pro okamžik, kdy nastává právní moc, je podstatný právě okamžik oznámení adresátovi, tj. okamžik nabytí platnosti.

Jak však bylo rovněž demonstrováno na příkladech ze správního řádu a stavebního zákona, pozitivní správní právo pojem platnost (správního rozhodnutí) ne vždy používá v uvedeném smyslu, nýbrž jej zaměňuje spíše s účinností, čímž význam daných ustanovení spíše zatemňuje a jejich výklad komplikuje.

Shrnutí:

Článek je věnován institutu rozhodnutí ve smyslu správního řádu. V první části v referenčním rámci ve smyslu „o čem bude řeč“ rozebírá, co je rozhodnutím správního orgánu, a definuje podstatné znaky rozhodnutí. Článek směřuje zejména k vymezení okamžiku vydání rozhodnutí, neboť autorka vychází z toho, že od vydání rozhodnutí se odvíjí některé významné účinky rozhodnutí. Ústředními otázkami článku je jednak otázka, od kterého okamžiku je správní orgán rozhodnutím, které vydal, sám vázán, jednak otázka, od kterého okamžiku se rozhodnutí správního orgánu stává platné, potažmo co platnost správního rozhodnutí znamená. V doktríně ani v praxi není vlastnost platnosti správního rozhodnutí chápána jednotně, a tudíž ani není spojována s tímtež okamžikem. Článek prezentuje náhled doktríny a názory soudů, vymezuje, co vlastnost platnosti obnáší, přičemž tyto otázky řeší rovněž v porovnání s platností jiných veřejnoprávních aktů.

Administrative Body's Decision and its Validity - summary:

The article gives attention to decision as an institute according to the Code of Administrative Procedure. At first, the article discusses what is administrative body's decision and defines basic elements of decision. In particular the article seeks to define moment of issuance of the decision, as author assumes that some

of significant effects are derived from the moment of decision's issuance. The main questions of the article are firstly from which moment is the decision binding on decision-making administrative body, and secondly from which moment does the decision become valid and also what does validity of a decision mean. There is no clear agreement on validity of a decision in doctrine and in practise and because of that the validity is not connected with the same moment. The article presents view of doctrine as well as court's opinions; defines what does validity of the decision mean; and also compares answers for these questions with validity of some other acts of public bodies.